

UITSpraak 23 - 404

Rapenburg 70
Postbus 9500
2300 RA Leiden
T 071 527 81 18

van het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden
inzake het administratief beroep van

[naam], appellante

tegen

de examencommissie International Studies, verweerder

Procesverloop

Verweerder heeft aan appellant een sanctie opgelegd wegens geconstateerde fraude (plagiat) in de scriptie voor de bacheloropleiding International Studies (hierna: de bacheloropleiding).

Bij brief van 20 juli 2023 heeft appellante tegen dit besluit administratief beroep ingesteld.

Verweerder heeft onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was. Er is geen minnelijke schikking bereikt.

Op 9 augustus heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op 16 augustus 2023 tijdens een openbare zitting van een kamer uit het College. Appellante was bij de zitting aanwezig, samen met haar vader [naam]. Namens verweerder was bij de zitting aanwezig [naam], [functie]examencommissie.

Uitspraak
23-404

Blad 2/5

Overwegingen

Het College dient overeenkomstig artikel 7.61, tweede lid, van de WHW te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht.

Appellante acht het niet terecht dat zij beticht wordt van fraude, in het bijzonder plagiaat; ook is zij het niet eens met de opgelegde sanctie. Zij stelt dat zij in haar scriptie geen werk van anderen heeft gepresenteerd alsof het haar eigen werk is. Zij heeft slechts, per ongeluk en zonder kwade bedoelingen, fouten gemaakt bij het citeren van werk van anderen. Daarbij stelt zij niet te hebben kunnen weten dat zij deze fouten heeft gemaakt, omdat de scriptiebegeleider haar daarop in de scriptiebegeleiding niet heeft gewezen.

Appellante stelt dan ook dat de opgelegde sanctie te zwaar is in verhouding tot de fouten die zij per ongeluk heeft gemaakt: haar scriptie is ongeldig verklaard waardoor zij in het collegejaar 2023-2024 een nieuwe scriptie moet schrijven,

Verweerder geeft aan dat er geen opzet nodig is om te spreken van plagiaat. Ook wijst verweerder erop dat in de bacheloropleiding ruim aandacht wordt besteed aan academische vaardigheden tijdens vakken in het eerste en tweede jaar. Daarbij wordt vaak ingegaan op het punt waarop appellante in de fout is gegaan, namelijk het verschil tussen citeren (met gebruik van aanhalingstekens en met verwijzing) en parafraseren (het samenvatten van de brontekst in eigen woorden, zonder aanhalingstekens maar eveneens met verwijzing). Verweerder is dan ook van mening dat appellante had moeten weten hoe zij te werk moest gaan.

Algemene overwegingen

Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW is een maatregel, die – ook gezien de verstrekkende gevolgen daarvan – door het College zonder terughoudendheid wordt getoetst. Dit betreft zowel de vraag óf een student zich schuldig heeft gemaakt aan fraude, als de vraag of de opgelegde maatregel evenredig is aan de gepleegde gedraging.

Uitspraak
23-404
Blad 3/5

Uitgangspunt van het College, alsmede van de universiteit, is daarbij dat fraude, in welke vorm of omvang ook, binnen een academische omgeving niet getolereerd wordt. Het academisch bedrijf bestaat bij de gratie van het vertrouwen in de integriteit van de wetenschapper. Voor het opleggen van een sanctie wegens fraude is het niet vereist dat een student de fraude opzettelijk heeft gepleegd (zie de uitspraak in de zaak CBE 21-072). Als de fraude niet of slechts in zeer beperkte mate opzettelijk is gepleegd, dient dit te worden verdisconteerd in de aard en omvang van de op te leggen sanctie.

Vaststelling plagiaat

Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW moet zoals eerder opgemerkt worden aangemerkt als een maatregel, die door het College zonder terughoudendheid op evenredigheid moet worden getoetst. Aan de maatregel moeten expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen (zie de uitspraak van het CBHO van 7 januari 2015 in de zaak CBHO 2014/217, www.cbho.nl).

Het College overweegt op basis van de stukken en van wat tijdens de zitting is besproken, dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat er sprake is van plagiaat in de door appellante ingeleverde scriptie. Appellante heeft veelvuldig tekst letterlijk overgenomen, maar zonder aanhalingstekens te gebruiken; zij geeft dan alleen een verwijzing naar de bron. Daarmee heeft zij de indruk gewekt dat zij een parafraze van de bron in eigen woorden biedt, terwijl zij in feite gebruik maakt van de formuleringen van een ander. Dat valt onder de definitie van plagiaat.,

Gelet op wat ter zitting is besproken, kan het College zich voorstellen dat appellante de fouten niet met opzet heeft gemaakt en daarmee niet opzettelijk heeft gefraudeerd. Het is echter voor de vaststelling of er sprake is van plagiaat, en voor het opleggen van een sanctie, niet vereist dat een student met opzet heeft gehandeld (zie de uitspraak in de zaak CBE 21-072). De vraag of het plagiaat al dan niet opzettelijk is gepleegd, speelt wel een rol bij de vraag of een sanctie passend en geboden is, en zo ja, welke.

Uitspraak
23-404
Blad 4/5

Evenredigheid sanctie

Het College wijst er allereerst op dat er bij een vaststelling van plagiaat niet altijd een sanctie hoeft te volgen. De examiner of verweerder kan er bijvoorbeeld in lichte gevallen ook voor kiezen een zogenaamd (pedagogisch) ‘foeigesprek’ te voeren met studenten.

In dit geval heeft verweerder ervoor gekozen een sanctie op te leggen. Daarbij is door verweerder terecht rekening gehouden met het feit dat appellante in het derde jaar van haar bacheloropleiding zit en daarom genoeg kans heeft gehad om te oefenen met verwijzen en parafaseren. Ook heeft verweerder terecht in aanmerking genomen dat geen sprake is van incidenteel onjuist citeren, maar dat het onjuist citeren als het ware als een rode draad door de scriptie loopt. In dit licht bezien acht het College het niet onevenredig zwaar dat appellante door de sanctie haar bacheloropleiding niet in het collegejaar 2022-23 kan afronden. Uit de scriptie blijkt duidelijk dat zij in elk geval wat betreft haar academische vaardigheden nog niet voldoet aan de eindtermen van de bacheloropleiding.

In dit licht bezien vindt het College het met verweerder zorgelijk dat appellante ter zitting nog niet helemaal leek te begrijpen waarom haar manier van citeren en annoteren niet de juiste is. Daarom adviseert het College appellante dan ook met klem om in te gaan op het aanbod dat ter zitting door verweerder is gedaan, om het schrijfvaardigheidsvak *Academic Reading and Writing* (5 ECTS) nogmaals te volgen.

Het College oordeelt daarom dat het administratief beroep ongegrond is. Het bestreden besluit blijft in stand.

Uitspraak
23-404

Blad 5/5

De beslissing

Het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden,

gezien artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door een kamer uit het College van beroep voor de examens, bestaande uit O. van Loon (voorzitter), dr. A.M. Rademaker, dr. J.J. Hylkema, T.E.V. Claessen en J.G. Skidmore (leden), in tegenwoordigheid van de secretaris van het College, mr. E.M.A. van der Linden.

mr. O. van Loon,
voorzitter

mr. E.M.A. van der Linden
secretaris

Verzonden op: 15 november 2023

Voor eensluidend afschrift,